

ΙΔ΄ Κυριακή του Λουκά: «Βιολογική ή Πνευματική η τύφλωση;» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΙΔ΄ Κυριακή του Λουκά και μπήκαμε σιγά σιγά στο μήνα των Χριστουγέννων. Ο Ιησούς Χριστός εισέρχεται στην Ιεριχώ και αντικρύζει έναν πονεμένο άνθρωπο ο οποίος πάσχει απο τύφλωση. Είναι φοβερός ο σταυρός του, να μην μπορεί να απολαύσει το μεγαλύτερο καί πρώτο αγαθό του Θεού, το Φως το αισθητό.

Ο ταλαίπωρος πάσχων του σημερινού ευαγγελίου εκτός του ότι είναι τυφλός είναι και ζητιάνος. Η ζητιανειά του όμως, θα τον καταστήσει ικανό να κερδίσει τη σωτηρία του. Καθώς περνούσαν δίπλα του οι άνθρωποι, αντιλήφθηκε την είσοδο κάποιου σημαίνοντος προσώπου. Όταν άκουσε για την παρουσία του Χριστού στην πόλη, αρχίζει να φωνάζει συνεχώς και αενάως «Υιέ Δαυΐδ έλέησόν με» σε σημείο που οι συμπαρευρισκόμενοί του να τον καλούν να σιωπήσει. Βέβαια αυτός δεν τους λαμβάνει υπόψη και συνεχίζει σαν απλός και ταπεινός ζητιάνος να ζητιανεύει την λύτρωση και τη σωτηρία του από το Μέγα Ιατήρα των ανθρώπων, που «τας ασθενείας των ανθρώπων εβάστασεν».

Τελικά η ταπείνωση και η πίστη του τυφλού μαγνήτισαν τον Ιησού, ο οποίος έδωσε εντολή να τον μεταφέρουν κοντά του. Ο Ιησούς, τον ρώτησε ποιο ήταν το αίτημά του. Και φυσικά η απάντηση δεν θα μπορούσε να ήταν άλλη, από την παράκλησή του να του ξαναδωρίσει το φως των οφθαλμών του. Πράγμα που έγινε καθώς ο Κύριος του Φωτός του ξαναδωρίζει αυτό που στερήθηκε.

Στα πλαίσια μιας διαχρονικής και βαθύτερης προσέγγισης του συγκεκριμένου θαύματος η σκέψη των πατέρων μας δίνει την αρχή του νήματος. Οι τελευταίοι, μετατοπίζουν την τύφλωση, από βιολογική σε πνευματική ασθένεια με κύριο αίτιο την υποδούλωση στην αμαρτία των παθών του σκότους. Έτσι κάτω απο αυτό το

πρίσμα πολλοί απο εμάς είμαστε κατ' ουσίαν Τυφλοί τῷ πνεύματι, υποδουλωμένοι στα πάθη και στις αδυναμίες μας. Και αυτό που πραγματικά χρειαζόμαστε είναι να ζητιανέψουμε, και εμείς σαν άλλοι τυφλοί της Ιεριχού, από το πετραχήλι του πνευματικού μας ιατρού την αποκατάσταση της υγείας των πνευματικών μας οφθαλμών.

Ωστόσο, η πραγματικότητα των ημερών καταδεικνύει ότι η πνευματική τύφλωση δεν είναι καθολική και απόλυτη. Όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, στις μέρες μας, εξακολουθούν να ζουν ανάμεσά μας άνθρωποι που κατόρθωσαν να ζήσουν σαν «τέκνα φωτός». Η αγιότητα που δεν παύει να είναι ενεργή και δυνατή μέχρι σήμερα αποδεικνύει τη ζωή του Φωτός και όχι του Σκότους. Χθες η Εκκλησία τίμησε μια εξαίσια μορφή Αγιότητας, τον Άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη ο οποίος παρόλο που κατέστη βιολογικά τυφλός, ζούσε μέσα στο φώς του Χριστού, μέσα στη Δόξα του θείου γνώφου. Αυτός ο μεγάλος Άγιος των Αθηνών είχε μεν τυφλούς τους βιολογικούς του οφθαλμούς όμως είχε ενεργούς τους πνευματικούς οφθαλμούς της καρδιάς και έβλεπε, όπως έλεγε ο άλλος Άγιος του αιώνα μας ο όσιος Παΐσιος, με έγχρωμη τηλεόραση όλα όσα συνέβαιναν στους ανθρώπους και στον κόσμο γενικότερα.

Τέτοιος ήταν και ο τελευταίος επίσημα αγιοκαταταχθείς Άγιος, ο Όσιος Ιάκωβος ο Τσαλίκης που ήταν ηγούμενος στη μονή του Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια. Ο Νέος ασκητής της Εύβοιας είχε γυμνασμένους τόσο τους βιολογικούς όσο και τους πνευματικούς οφθαλμούς του, σε σημείο που έβλεπε όχι μόνο τα ορώμενα αλλά και τα νοούμενα της Θείας Λειτουργίας. Αυτές οι τρεις μορφές των ημερών μας γίνονται η απόδειξη της Ελπίδας της μη επικράτησης του σκότους αλλά του φωτός. Οι άγιοι των ημερών μας γίνονται για όλους πηγή έμπνευσης, όχι για να αντιγράψουμε κυριολεκτικά την βιοτή τους, αλλά για να μιμηθούμε τον αγώνα τους. Τον αγώνα για την κάθαρση του νου, της καρδιάς και των πνευματικών ομμάτων. Ευχή και προσευχή μας, καθώς πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, είναι να αντικρύσουμε τον εν σπηλαίω γεννηθέντα Χριστό με σώους τους οφθαλμούς και όχι με τυφλούς, με την ευχή των Οσίων Πορφυρίου, Παΐσιου και Ιακώβου του νέου.